

den Maade; skal det være saaledes, kan I gaa andre Steder hen, hvor I maa give mere for Pengene. Hos mig faae I ingen Penge mer. Men Mislighederne træde endnu stærkere frem, naar det er en sekundær Prioritet, man har; thi der kan det ske, og det er mig bekendt, i alt Fald er det mig meddelt, at det er sket, at Eiendommens Salg udsættes, fordi den Vedkommendes andre Kreditorer blive ved at spekulere paa, at man nok skal faae Noget ud af Eiendommen, naar Konjunkturerne forandre sig, hvad Mange haabe paa, men der kan gaa Aar hen, inden det sker, og hvorledes gaar det saa med den senere Panthaver? Han faar ingen Rente af Kapitalen; paa 1ste, 2den og 3die Prioritet løber der Rente paa, som skal dækkes først, og det kan derfor ske, at han hverken faar Renter eller Kapital, selv om Eiendommen udbringes nogenlunde godt. Han bliver maasse ødelagt. Følgen heraf er, at Folk blive bange for at udlane Penge paa sekundær Prioritet, de trække sig tilbage, og hvem gaar det ud over? Først og fremmest over Eiendomsbesidderne, som trænge til at faae en sekundær Prioritet. Den Maade, hvorpaa Lovgivningen er ordnet, forhindrer Folk i at faae Penge; ingen Privatmand vil laane ud, og det er netop de Private, som laane ud paa disse Prioriteter. Alt dette vil forebygges ved § 3, og det forekommer mig altsaa, at det er en overordentlig vigtig og heldig Bestemmelse til Styrkelse af Krediten for alle faste Eiendomme og deres Besiddere. Der har ved Siden af, som det hedder i Motiverne, været Spørgsmaal om, hvorledes Panthaverens Forhold efter Konkursloven i det Hele skal ordnes. Det forekommer mig, at det er ikke uden Tvivl, at Sagsforeningen har ønsket, at de skal stilles anderledes. Jeg kan ikke sige, at jeg helt sympathiserer med den Maade, hvorpaa Sagen er ordnet, men det er med Rette bemærket, at en Omordning vil medføre mange Vanskeligheder og tildels en Omarbejdelse paa mange Steder af Konkursloven. Det, her er foreslaaet, er lettere at naae. Der kunde være Noget i det Ønske, som er reist med Hensyn til Panthaveres Stilling, og jeg kunde have ønsket, at Sagen kunde været stillet lidt anderledes lige overfor Panthaverne. Men naar man ikke kan faae Alt, nøjes man med Mindre, og det Foreslaaede forekommer mig at være det Vigtigste. Jeg tillader mig at anbefale Forslaget i dets Helhed.

Dam: Som ærede Medlemmer ville se af de Lovforslaget ledsagende Motiver, er den nye Bestemmelse til Konkurslovens § 50, som indeholdes i dette Forslags § 1, frem-

kommet i Følge Initiativ fra det Forretningsudvalg, som de Delegerede af Handelsstanden, som vare samlede her i 1884, nedsatte. Maa jeg udtale min Beklagelse over, at den ærede Justitsminister ikke har givet Thinget Leilighed til ogsaa at gjøre sig bekendt med de Forslag, som de Delegerede ere fremkomne med. Det vilde have interesseret mig og maaste flere af Thinget at have set dem nøiere efter, saa meget mere som det Forslag, som her er fremgaaet efter Handelsstandens Initiativ, efter min Mening er et godt Forslag. Der er jo, som det ærede Medlem, der sidst havde Ordet (Schlegel), udtalte, efter den gamle Opfattelse en Mulighed for, at der kan begaas forskellige Misligheder, efter at Konkursen er indtraadt, og det vil jo blive hævet ved denne Affattelse. — Jeg maa ogsaa tillade mig at udtale min Anerkjendelse af den foreslaaede Affattelse af § 72, idet det sikkert er Tilfældet, at Panthaverne hidtil have indtaget en altsor ugunstig Stilling i Konkursboet. Forslaget her sikrer jo nu Panthaveren efter Konkursens Udbrud en Adgang til selv at bestemme, naar han vil have sit Pant realiseret. Dette gjælder i Tilfælde af, at Konkursen er indtraadt og Dekretet affaet. Et Tilfælde er der dog, for hvilket Reglen ikke er mig ganske klar. Hvorledes er nemlig Panthaverens Stilling, naar Kapitalen er forfalden f. Ex. paa Grund af Renteudblivelse, og Konkursen er indtraadt, forinden han har gjort Skridt til Realisation, og Konkursdekretet saa appelleres? Er han i dette Tilfælde henvist til at vente, indtil Dekretet endelig er stadfæstet af høiere Ret? Det kunde interessere mig at høre den høitærede Ministers Mening om dette Forhold. Det forekommer nemlig mig, at Panthaveren nu ikke er for godt stillet, idet han jo som bekendt maa bære Omkostningerne ved Konkursbehandlingen, saafremt nemlig Løsøregjenstandene ikke udbringes til en saadan Værdi, at de kunne dække Omkostningerne. — Hvad derimod Forslaget til § 66 angaar, da maa jeg tillade mig her at udtale, at jeg i Principet er enig med den gamle Affattelse; men det er ganske rigtigt, som det ærede Medlem, der nylig talte, sagde, at der af og til er kommet en Ufikt frem, som ikke burde finde Sted, ja jeg tror endogsaa, den er kommen qrellere frem, end der staar i Motiverne, idet jeg har hørt nogle Exempler paa, at man har udstykket Fordringer og derved gjort det muligt at tilveiebringe Stemmer, som jo aldeles ikke have nogen virkelig Interesse i Voets Behandling. At det er uheldigt, at Sligt fremkommer, er afgjort. Jeg skal ikke nægte, at jeg kunde være vil-